

Endelig vil jeg gerne sige, at det ærede Medlem synes ikke at have forstaaet mit Standpunkt. Jeg har taget min Stilling og har meddelt den til min Gruppe, og min Gruppe har ogsaa taget sin Stilling, og overfor den er det ikke af saa stor Betydning, hvilke Raad jeg giver, som hvilke Argumenter jeg kommer med. Jeg staar jo ikke i den Stilling som det ærede Medlem, der kan nøjes med at give Raad og ikke behøver at komme med Argumenter. Jeg er kommen med mine Argumenter imod Forslaget og vil nu høre, hvad de andre Herrer have at fremføre fra deres Side. Det ærede Medlem raadede mig til at holde Enetale. Jeg vil sige til det ærede Medlem, at jeg virkelig undertiden holder Enetale med mig selv, hvor jeg gennemgaar mit eget Register, dog med en vis Overbærenhed maaske. Men jeg ønsker kun til Slut at sige til det ærede Medlem, at jeg synes ogsaa, at det ærede Medlem en Gang imellem skulde holde Enetale til sig selv, ikke blot med f. Eks. Politikeren, den 14- eller 20-aarige Politiker — jeg husker ikke hvor mange Aar —, men med Mennesket, der staar bagved Politikeren og vedkommende Menneskes Samvittighed; saa vilde meget være anderledes her i Landet.

Formanden: Folketingsmanden for Ringkøbing Amts 1ste Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

J. C. Christensen: Hvad det sidste angaar, viser det sig, at her kunne vi let blive enige, thi jeg holder ogsaa Enetaler med mig selv, og det gør vist for Resten de fleste fornuftige Mennesker; det er jo ikke nogen Skade til at tale med en fornuftig Mand en Gang imellem.

Det ærede Medlem sagde, at han havde set Bankdirektør Larsens Brev (*Birck*: Nej!) Ja, jeg ikke heller, men hvis Bankdirektør Larsen har skrevet et Brev af et saadant Indhold, som det ærede Medlem antydede, saa viser det jo Bankdirektør Larsens Karakter saa nogenlunde, men det beviser intet om, at Vilhelm Lassen skulde have været hans gode Ven, og endnu mindre, at han skulde have handlet, som han har gjort, af Venkabsgrunde; det være sig personlige eller

politiske, thi jeg er overbevist om — og det ere vist for øvrigt alle her i denne Sal —, at Vilhelm Lassen ikke har handlet ud fra slige Bevæggrunde.

Hvad de 5 Bankers Garanti for Laanekassen angaar, slaar det ikke til, som det ærede Medlem sagde, at det var kun de 5 Banker, der skrev, at de garanterede. Det var ganske vist det, de skrev, men de havde Rekurs til Bankkomiteen (Afbrydelse). Ja, selv om der ikke stod noget om det, kunde man vide det, thi Bankerne havde ikke selv nogen Sinde villet paatage sig Garanti for de nødlidende Banker, men først ved Overenskomsten med Staten gik de med, og det skulde være besynderligt, om de nu bag efter pludselig skulde komme i Tanke om selv at ville paatage sig noget overfor de nødlidende Banker. Enhver, der ser en saadan Bekendtgørelse, maa sige sig selv: Vi have Sikkerhed og Rekurs til Bankkomiteen. Paa egen Haand vilde Bankerne sikkert ikke have paataget sig dette. Og der vilde jo have været god Grund for dem, der nu ere saa ængstelige, til da at have spurgt Finansministeren: Hvorledes hænger det sammen? Men ikke en Gang det vilde man gøre, da der var Anledning dertil.

Finansministeren (Brun): Det ærede Medlem for Sorø Amts 1ste Valgkreds (*Zahle*) udtalte, at afdøde Finansminister Vilhelm Lassen ved Overvejelse af de Skridt, han skulde foretage overfor de Anordninger, der kom til ham om Garanti for forskellige Banker, ikke havde to Veje at gaa, men kun een: straks at henvende sig til Rigsdagen og forelægge den Forslag om disse Forholds Ordning. Jeg tror at turde fastholde, at Vilhelm Lassen havde to Veje at gaa. Een Vej havde han prøvet i Forvejen. Han havde paataget sig et uhyre Ansvar ved at tegne Staten som Garant for indtil 10 Mill. Kr. under Forbehold af Lovgivningsmagts Sanktion. Det havde indbragt ham uhyre Begejstring og Anerkendelse alle Vegne, baade i og udenfor Rigsdagen. Den Vej kendte han, og den vidste han førte til Maalet. Den anden Vej, at gaa til Lovgivningsmagten med Lovforslag, kendte han ikke, han turde ikke gaa den Vej for ikke at øge Uroen